

בגין האמיתי, בגין ההיסטורי, הוא האיש העומד מול המון והמרי איב אותו עד כדי טירוף בסמוכים אלה, האיש הפונה אל הדחפים הי עמוקים ביותר של שומעיו, המסוי זה להמריץ אותם לעשות דברים שלא היו עושים אחרת על דעתם.

בגין זה מסוגל בהחלט להכריז מילחמה על גשיא ארצות-הברית, האדם החוקר ביותר בעולם, מתוך אמונה גמורה כי יהודי ארצות-הברית יוכלו להכניעו, באמצעות הקונגרס. בגין זה מסוגל בהחלט להסתכן במלחמה, ואף לפתוח במלחמת-מנע, כי היותו משוכנע כי זהו צו ההיסטוריה, למען הדורות הבאים.

מתוך שפלה של פוליטיקאים קטנים ור מושחתים, רודפי כבוד קטן ובצע קטן, מוזקרת מנתם בגין כמו הר-אורסט, כשם שאליעזר בן-יאיר ובר-כוכבא מוזקרים מן תוך דפי ההיסטוריה היהודית. גם הסוף עלול להיות אותו הסוף. **על כן אני חרד.**

(18 במאי, 1977)

בסופו של דבר ישכח מה שאמר בנואמיו, ויעשה את אותו הדבר שהיה כל מנהיג ישראלי אחר עושה במקומו. **לכל מי שאומר כך, עניתי שזוהי אשקיה נוראה.**

בגין הוא אדם ישר, הוא מאמין במה ש הוא אומר. יותר מזה: הוא משוכנע בכך בלהט קנאי, שאינו יודע גבול.

הופעתו המתונה, נימוסי המקסימים, רמ' תו האינטלקטואלית, הגיונו הריטורי — כל אלה אינם סותרים את העובדה שמנחם בגין הוא קנאי לאומי אמיתי, שהוא קורץ מחומר שאינו קיים כימעט בימינו, ובוודאי לא בישראל. האיש מילא שליחות היסטורית כאשר עמד בראש אצ"ל, והוא משוכנע כי מוטלת עליו עכשיו שליחות היסטורית נוספת.

מנחם בגין חי בעולם משלו, עולם שהוא שונה מאד מן המציאות שאנחנו חיים בה. עולמו הוא עולם של סמלים היסטוריים וכוחות מיסטיים, ואין בו מקום להערכה מציאותית של כוחות קיימים. בגין מתאים את המציאות לעולמו שלו.

פריה האדירה ביותר שידע העולם? כאשר קם היישוב החדש, היה נדמה כי סוף-סוף למד העם מנסינו הנורא והשתלט על היצרים האפלים החבויים בליבו. הציונות החדשה היתה שפוייה מאין כמוה, והייתה ונועות כאחת. מפא"י ההיסטורית גילי מה בכל אבריה את הזהירות הזאת.

פעם אחר פעם דחה היישוב החדש את תורתו של זאב ז'בוטינסקי וירשיו. במר קום המכסימליזם ה'בוטינסקאי נתקבל הר "מינימליזם" של "עוד עז ועוד דונם" של חיים וייצמן ודויד בן-גוריון. שהניח את התשתית להקמת המדינה. בבוא העת, דחה העם את קריאתו של מנחם בגין נגד החלוקה, ורקד ברחובות כאשר הוצעה ליהודים מדינה קטנה. עוד ב-1967 דחה הציבור ברובו הגדול את דרכה של "ארץ-ישראל השלמה".

תהליך זה התהפך עתה. זהו הי צד השני של מטבע ההכרעה הי היסטורית.

מנחם בגין עמד על כך כבר ברגע הראשון של הגיגת ניצחונו. הוא הזכיר את ז'בוטינסקי בראש דבריו. על-ההיות שהור שיש למפקיעי שמוטיהם של וייצמן ובן גוריון אינו צריך להטעות איש, וערכו כערך על-ההיות שהושיט למדינות-ערב. **במאי 1977 ניצח זאב ז'בוטינסקי באיחור של שני דורות. אינו בטוח אם ז'בוטינסקי עצמו היה מאושר מניצחון זה, אינני חי כיום. יתכן שהיה חוזק בעיני רוחו את התוצאה הכדתי-נמנעת.**

כאשר כתב את שיר-בית"ר, המסתיים ב- מילים: "למען ההוד הנסתר, למות או לכבוש את החר — יודפת, מצדה, ביתר!" — בוודאי לא התכוון להגשמה מילולית.

זה האיש

אני מאמין שהמדינה עלתה השבוע על פסים, המובילים אותנו להתנגשות עם רכבת ההיסטוריה — התנגשות שלא נוכל אלא להישבר בה. **איני אומר זאת מתוך חוסר-הערכה למנחם בגין. להיפך: אני מעריך אותו כאדם בלתי-רגיל, שי הוא משיבמו ומעדה מעד לפניו טיקאים המתרוצצים בוירה.**

בחודשים האחרונים נשאלתי פעמים ל- לא-ספור בחוגי-בית ובשוחות: "האם אתה באמת מאמין שבגין ינהג אחרת מאשר רבין (או פרס)? אינו ברירה יש לו? גם הוא יצטרך לרקוד לפי החליל האמריקאי!"

הפרופסורים, איליהו והפירסומאים של ד"ש יכלו להגיש לציבור מוצר סינתטי, שהיה נוח לעיכול בשכונות האמידות. בגין הציע להמוני ישראל השניה את הסחורה האמיתית: לאומנות קיצונית ודמוגיה סוציאלית.

רבים גידו בעתיד, כמו שאמרו כה רבים במקומות אחרים: "לא ידעתי", "לא הבניתי". אך אין להאמין לאיש מהם.

העם חש מה שהוא עושה. אולי לא הבין זאת בצורה מודעת לגמרי, אך לפחות מתחת לסף ההכרה, ידע היטב.

השבוע כחר עם ישראל בדרך שי מצדה, בדרך שי התאכדות לאומית מפוארת.

הוא החליט לוותר סופית על כל סיכוי לשלום, ולא חשוב כלל באילו תירוצים תורץ הדבר. הציבור הישראלי הכריע הי שבוע סופית בין שלום ובין החזקת השטח חים הכבושים, והוא בחר בהחזקת השטח. **אותו ציבור החליט השבוע לפי ריש ממישפחת העמים, ולהנחות את המדינה בכיוון המנוגד להתי-פתחות העולמית.**

הציבור בחר בממשלה שתוביל את הי מדינה לא רק למילחמה בלתי-נמנעת, שבה יפלו מיטב בניו, אלא גם לקראת עימות בלתי-נמנע עם ארצות-הברית, בעלת הברית האחרונה שנתרה למדינה בעולם. **אנו הודכים לקראת מיבחנים נוראים. מיבחנים שאינם יכולים להסתיים אלא באסון לאומי.**

את עוצמתו של אסון זה איני רוצה אף להעלות על דעתי. **ביום שישי, בשעה 11 בערב, החלה הפפירה לאחור.**

אפשרות זו לא היתה מפחידה כל-יך, לולא כבר קרה הדבר בהיסטוריה הלא-מת שלנו. לא פעם אחת, אלא שלוש פעמים.

הבית הראשון נפל ביגד טירוף פוידטי, מרד חסר-שחר נגד המעצי מה הצבאית העולה בעולם. הבית השני נפל פעמיים — כימי מצדה ובימי ביתר — בנסיבות מטורפות עוד יותר.

בשנים האחרונות הירחתי פעמים רבות על תופעה זו. מהו הדבר הקיים בתת-מודע הקולקטיבי של העם הזה, המעלה מתוכו מדי פעם התפרצות של יצירי-התאכדות? איך השתלטה על הציבור השפוי של הי הקהילה היהודית, בתקופת הורדוס, חבורה של קנאים אחווי-טירוף, שהאמינו באמת ובתמים כי בעורת אלוהים ינצח קיבוץ יהודי קטנטן, בחלק מן הארץ, את האמי

בד"ש צהלה ראשונה על ניצחון פ"רהוס